

pel en mulig Afgang til Lønningstillæg, forsaavidt Ministeren finder det hensigtsmæssigt, og naar der til at afholde saadanne Udgifter gives en Anviisning paa et særligt Fond, er der ikke givet Ministeren Anviisning paa, at det kan afholdes af Finantserne. Nei, der siges i § 29; at det skal udredes af Theatrets Reservefond, og der er tillige sagt: „et Tillæg, hvortil der maatte findes Anledning“, saa at det forekommer mig, at derved Grændsen er sat for det Tillæg, Ministeren kan give, ved Reservefondet. Kan Beløbet ikke udredes af Reservefondet, er efter min Ansættelse Ministeren ikke berettiget til at gjøre Udbetaling til Personalet, om han ogsaa maatte ansee det for hensigtsmæssigt, og denne Betragtning, forekommer det mig, styrkes ogsaa ved de følgende Ord i Paragraffen; som siges: „Dog kan, forsaavidt fornødent gjøres, af Kongerigets Finantser hertil tilskydes et Beløb af indtil 15,000 Rd.“. „Foraavidt fornødent gjøres“ forekommer mig at fuldstændiggjøre det Hele, idet man bemhyndiger Ministeren til at kunne gaae til Kongerigets Finantser, for at kunne udrede Tillæget. Men naar altsaa et Tillæg ikke kan udredes af Reservefondet, forekommer det mig, at Tillæget maa ophøre. Efter min Betragtning af denne Paragraph er jeg enig med de ærede Landsthingsmænd, der have stillet Endringsforslaget, i, at Bemhyndigelsen til at kunne gaae til Kongerigets Finantser for at faae et Tilskud, er nødvendigt, for at ikke den Bemhyndigelse, som er givet Ministeren til at gjøre et Tillæg til Theatrets og Capellet's Personale, skal blive illusorisk. Vi komme ind paa det System, at et Tillæg gjøres afhængigt af en speciel Kasse, af hvorvidt der er Penge i den specielle Kasse. Det er, forekommer det mig, en uhenigtsmæssig Maade, og jeg troer derfor ogsaa, at det er fuldkommen rigtigt, naar man har foreslaaet, at, isledetfor at Bevillingen skal indskrænkes til et Aar, den maa gjælde for ligesaa lang Tid som Loven; nemlig indtil Finantsaaret 1865—66.

Indenrigsministeren: Den ærede Landsthingsmands Opfattelse berøer paa en Misforstaaelse. Der maa skjelnes mellem to Classer af Personer ved det kongelige Theater,

nemlig dem, der er fast ansatte, og dem, der ikke ere fast ansatte. De, der er fast ansatte, gaae ind under de almindelige Bestemmelser i § 1 og have et aldeles ubetinget Arv, som ikke er indskrænket til, om Reservefondet kan fyldestgjøre det. Der kan jo ogsaa gjøres Gjæld; det er ogsaa en Maade at bestride en Udgift paa. Den anden Klasse er dem, der ikke ere fast ansatte, og saa er der udtrykkeligt i den sidste Halvdeel af Nr. 3 i § 3 gjort en Undtagelse, idet der staaer: „ligesom det ved det kongelige Theater og Capel ansatte ikke pensionsberettigede (Wesfely: Sa, ikke pensionsberettigede!) Personale kun har en af Ministeriet nærmere bestemt Afgang til det ved ovennævnte Ansættelse i Sæd bevirkede Lønningstillæg.“ Det er til denne sidste Deel af § 3, at de Ord i § 29 sigte: „samt hvad der maatte medgaae til lignende Tillæg, hvortil der maatte findes Anledning“, hvorimod der i den første Deel af § 29 udtrykkeligt staaer: „De ved § 1 og § 2 bevirkede Lønningstillæg, for de ved det kongelige Theater og Capel ansatte Embedsmænd.“ Der staaer udtrykkeligt, at disse Embedsmænd gaae ind under § 1 og § 2 og altsaa have en ligesaa ubetinget og uindskrænket Afgang som alle andre Embedsmænd til Dyrtidstillæg. Har Reservefondet ikke det fornødne Beløb, maa det hjælpe sig saa godt, det kan; Reservefondet maa være undergivet de sædvanlige mennekelige Villkaar med Opfyldelsen af sine Forpligtelser.

Jeg kan ikke lade det gaae hen uden at modsigte det, at den omtalte Bestemmelse skulde oprindeligt være fremkommen for at stemple Love som Finantslove, og derved undbrage dem fra Først at forelægges for Landstthinget. Nei! der har fundet Misforstaaelser Sted med Hensyn til Love, som man maatte sige i Virkeligheden udgjorde Dele af Finantsloven. Opfattelsen deraf er bleven forviklet, og da det kom til det Punkt, at en Lov, der handlede om Udgift for et enkelt Aar, for eet Aar, og som altsaa aldeles sikkert udgjorde en Deel af Finantsloven, kom i den Skikkelse til Folkethinget; da var det, at man begyndte at indføre den Bestemmelse, for at undgaae noget Sligt, for udtrykkeligt at henlede Opmærksom-